

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně **D. P.**, zastoupené Mgr. Nadeždou Priečinskou, advokátkou se sídlem Praha 5, Zborovská 49, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odboru územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Velká hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osoby zúčastněné na řízení** V. J., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 9. 2013, č. j. 15 A 90/2010 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Nadeždy Priečinské, advokátky.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 19. 7. 2010, č. j. 536/ÚPS/2009-4, JID: 94741/2010/KUUK/Ha, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 2. 8. 2010, č. j. 536/UPS/2009-6, ev. č. 141101/2010/KUUK/Ha, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a V. J. a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Postoloprty, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 10. 2009, č. j. 330/248/09Hr, kterým byla povolena stavba „*stavební úpravy domu na restauraci, P., D. 597, na pozemku parc. č. 614 v k. ú. P.*“ stavebníkovi P. Ch., nar. X, bytem Š. 169, P.

Proti tomuto rozhodnutí stěžovatele podala žalobkyně včasnou žalobu, které Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 18. 9. 2013, č. j. 15 A 90/2010 - 51, vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud dovodil, že správní orgány nesprávně vyhodnotily námitku snížení tržní hodnoty nemovitosti žalobkyně jako opožděnou, neboť ze smyslu námitek žalobkyně přednesených u ústního jednání a z kontextu jejího podání ze dne 6. 1. 2009 plyne, že žalobkyně měla celou dobu na mysli snížení tržní hodnoty její nemovitosti v důsledku výstavby předmětné stavby. Krajský soud konstatoval, že podání žalobkyně doručené stavebnímu úřadu dne 6. 1. 2009 bylo sice vyhotoveno a doručeno stavebnímu úřadu po skončení ústního jednání a námitky v něm nově uplatněné jsou opožděné, avšak tato skutečnost nebránila tomu, aby námitky žalobkyně včas uplatněné byly správními orgány interpretovány s přihlédnutím k obsahu tohoto přípisu.

II. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů, které podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel konkrétně namítl, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že námitka žalobkyně týkající se snížení tržní hodnoty její nemovitosti v důsledku realizace navrhovaných stavebních úprav domu stavebníka byla vznesena včas. Při ústním jednání dne 1. 3. 2007 vznesla žalobkyně námitku, že „*provozem restaurace se sníží tržní hodnota bydlení*“, kterou správní orgány interpretovaly v kontextu s ostatními námitkami žalobkyně, kterými se snažila poukázat na hrozbu snížení její pohody bydlení. Teprve dne 6. 1. 2009 žalobkyně předestřela stavebnímu úřadu další argumentaci, která tuto námitku posunula do zcela nové roviny a fakticky tak byla ze strany žalobkyně uplatněna námitka zcela nová, která se týkala snížení tržní hodnoty nemovitosti. K této námitce se stěžovatel vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí jen nad rámec svých povinností a pouze v obecné rovině, která dle jeho názoru odpovídá obecné formulaci opožděně vznesené námitky.

Závěrem stěžovatel uvedl, že se neztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v jeho rozsudku ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007 - 104. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by stavební úřady byly dostatečně vybaveny a odborně způsobilé k tomu, aby posuzovaly vliv plánované výstavby na tržní hodnotu okolních nemovitostí. Již samotné hodnocení otázky případného snížení pohody bydlení je velmi obtížně uchopitelné a nezbytně bude vždy záviset na subjektivních pocitech účastníků řízení na jedné straně a subjektivních pocitech oprávněné úřední osoby na straně druhé. Jakákoli objektivně uchopitelná kritéria zde naprosto absentují. Jestliže je navíc stavebním úřadům ukládáno, aby hodnotily námitky snížení tržní hodnoty nemovitostí zcela nezávisle na pohodě bydlení, musí stěžovatel konstatovat, že k takovému hodnocení stavební úřady odborně způsobilé nejsou a ani nemohou být. To, jaké budou dopady teprve plánované výstavby na cenu okolních nemovitostí, je zpravidla velice obtížně předvídatelné i pro znalce v oboru oceňování nemovitostí, natož pro pracovníky stavebních úřadů. Tento problém vystupuje do popředí zejména u závěrů, které nejsou, obecně vzato, považovány za kontroverzní, nýbrž u kterých bude záležet výhradně na „vkusu“ dotčeného vlastníka sousední nemovitosti. Tak je tomu i v projednávaném případě, kdy žalobkyně subjektivně pociťuje, že se zprovozněním restaurace v jejím sousedství sníží její pohoda bydlení a v důsledku toho se obává možného poklesu hodnoty svého majetku. Dle stěžovatele je však možné, že cena nemovitosti žalobkyně by pro potenciálního kupce

pokračování

naopak mohla být zvýšena zprovozněním restaurace v sousedství, resp. by tím mohla být zvýšena její atraktivita. Závěrem stěžovatel uvedl, že jak je snadné (a v praxi účastníků stavebních řízení možná až nadužívané) namítat snížení pohody bydlení a současně i snížení tržní hodnoty nemovitostí v okolí plánované výstavby, tak nesmírně obtížné je pro stavební úřady tyto námítky objektivně posuzovat a vyhodnocovat.

III. Vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti

Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele ztotožnila s rozsudkem krajského soudu. Uvedla, že námitku snížení tržní hodnoty její nemovitosti v důsledku výstavby předmětné stavby vznesla již při ústním jednání dne 1. 3. 2007. Skutečnost, že použila termín „*provozem restaurace se sníží tržní hodnota bydlení*“ nemůže ospravedlnit zkrácení žalobkyně na jejích právech. Žalovaný vzhledem ke své činnosti musel vědět, že žalobkyně slovním spojením „*tržní hodnota bydlení*“ měla na mysli tržní hodnotu nemovitosti, neboť je běžné, že v hovorové řeči lze místo termínu byt, dům či nemovitost použít termín bydlení. Bylo věcí žalovaného, pokud měl o významu tohoto termínu pochybnosti, poučit žalobkyni o termínu správném, popř. se dotázat na účel jejího tvrzení. Žalovaný nebyl oprávněn interpretovat námitku žalobkyně v její neprospěch. Závěrem uvedla, že se ztotožňuje rovněž s názorem Nejvyššího správního soudu, že stavební úřad je dostatečně vybaven a odborně způsobilý k tomu, aby sám nebo ve spolupráci s dalšími orgány posoudil vliv plánované stavby na tržní hodnotu domu žalobkyně, přičemž je vhodné námitku snížení tržní hodnoty zkoumat nezávisle na pohodě bydlení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozsudku krajského soudu, který vzešel z řízení, jehož byl stěžovatel účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a jedná za něj jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu plyne, že P. Ch. (dále jen „stavebník“) podal u stavebního úřadu dne 29. 12. 2006 žádost o vydání stavebního povolení na stavební úpravy přízemí domu na restauraci, P., D. čp. 597, na pozemku parc. č. 614, katastrální území P. (dále též jen „restaurace“). Žalobkyně u ústního jednání dne 1. 3. 2007 s výstavbou restaurace nesouhlasila a namítla, že její výstavba zásadním způsobem negativně ovlivní užívání sousedních objektů, v projektu stavebních úprav není řešeno užívání zahrady pro provoz restaurace, vyústění ventilátoru do dvora a s tím související pachy budou ovlivňovat kvalitu bydlení a „*provozem restaurace se sníží tržní hodnota bydlení*“. Usnesením ze dne 7. 3. 2007 stavební úřad řízení přerušil podle § 137 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý stavební zákon“), a pro předložení důkazu o tom, že byl soudu podán návrh na rozhodnutí ve sporné věci, stanovil podle § 137 odst. 3 starého stavebního zákona lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Usnesení odůvodnil mimo jiné tím, že „*jedná se o námitku, že v případě realizace stavby a jejího následného užívání, dojde k znehodnocení sousedních nemovitostí a k zásahu do pokojného stavu*“. K odvolání žalobkyně bylo usnesení stavebního úřadu ze dne 7. 3. 2007 rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 7. 2007 zrušeno a věc byla vrácena zpět stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Stavební úřad vydal dne 8. 1. 2008 stavební povolení, v němž zamítl námitku žalobkyně týkající se „*hodnoty bydlení vlivem provozu restaurace*“, když dovodil, že při dodržování všech norem a předpisů nedojde k nepřiměřenému snížení hodnoty bydlení vlivem provozu restaurace. Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 1. 2008 bylo mimo jiné také k odvolání žalobkyně rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 8. 2008 zrušeno a věc byla vrácena zpět stavebnímu úřadu k novému projednání. V podání doručeném stavebnímu úřadu dne 6. 1. 2009

vznesla žalobkyně výslovně *„námitku snížení tržní hodnoty nemovitosti“*. Stavební úřad stavebním povolením ze dne 8. 10. 2009, č. j. 330/248/09Hr, podle § 66 starého stavebního zákona, povolil stavebníkovi *„stavební úpravy přízemí domu na restauraci, P., D. čp. 597, na pozemku parc. č. 614, kat. území P.“*. Stavební úřad uvedl, že výsledkem povolených stavebních úprav bude provozovna restaurace obsahující kuchyni, kde se bude připravovat max. 30 jídel denně, výčep, lokálek, salónek pro nekuřáky, sociální zařízení a sklad zboží. Stavební úřad mimo jiné zamítl námitku stěžovatelky, která se týkala *„negativního ovlivnění užívání sousedních objektů provozem restaurace“*, s odůvodněním, že negativní ovlivnění užívání sousedních staveb při dodržování požadovaných a stanovených podmínek je minimální. Stavba se nachází podle územního plánu v zóně čistého bydlení, v níž je přípustné umístění mimo jiné i občanské vybavenosti, tj. i živnostenských provozoven, kterou je rovněž povolovaná provozovna restaurace. Stavební úřad dále zamítl námitku žalobkyně vytykající *„snížení hodnoty bydlení vlivem provozu restaurace“*. K důvodům zamítnutí této námitky stavební úřad uvedl, že jde o námitku podobnou námitce předcházející a při dodržování všech norem a předpisů nedojde k nepřiměřenému snížení hodnoty bydlení vlivem provozu restaurace. Stavební úřad pak nemůže předjímat, že provozovatel předepsané normy a předpisy nedodrží. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, v němž namítla, že stavební úřad se nevypořádal s jejími námitkami *„narušení pohody bydlení“* a *„snížení tržní hodnoty nemovitosti“*. O odvolání žalobkyně rozhodl stěžovatel napadeným rozhodnutím ze dne 19. 7. 2010, kterým (mimo jiné) odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 10. 2009 potvrdil. Stěžovatel s odkazem na § 61 odst. 1 starého stavebního zákona (koncentrací) dovedl, že námitky, které uplatnila žalobkyně až po ústním jednání v podání doručeném stavebnímu úřadu dne 6. 1. 2009, nelze pro jejich opožděnost akceptovat. Mezi tyto opožděné námitky náleží právě námitky *„narušení pohody bydlení“* a *„snížení tržní hodnoty nemovitosti“*. Stěžovatel uvedl, že žalobkyně sice při ústním jednání dne 1. 3. 2007 uplatnila námitku, že provozem restaurace se sníží tržní hodnota bydlení. Dle stěžovatele se s touto námitkou stavební úřad vypořádal a rozhodl o ní tak, že jí zamítl s odůvodněním, že při dodržování všech norem a předpisů k nepřiměřenému snížení hodnoty bydlení nedojde. Stěžovatel upozornil, že stavební zákon nezná pojem *„tržní hodnota bydlení“* a stavební úřad posoudil námitku ve vztahu ke *„snížení hodnoty bydlení“*. Stěžovatel však přesto k námitce snížení tržní hodnoty nemovitosti zdůraznil, že práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti, které plynou z vlastnického práva, nebudou povolením stavebních úprav nikterak narušena. Žalobkyně (vlastník nemovitosti) nebude nijak omezena ve svém právu svoji nemovitost prodat nebo převést na další osobu a stavebnímu úřadu podle stavebního zákona *„nepřísluší zkontrolovat, zda hypoteticky dojde či nedojde ke snížení tržní ceny nemovitosti“*. Stěžovatel zdůraznil, že stavební zákon ani zvláštní předpisy nestanoví žádné parametry ve smyslu tržní hodnoty, které by stavební úřad mohl posuzovat a vyhodnocovat. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111.

Rozhodující otázkou je, zda žalobkyně uplatnila námitku snížení tržní hodnoty její nemovitosti již při ústním jednání dne 1. 3. 2007, tj. včas, anebo teprve v podání doručeném stavebnímu úřadu dne 6. 1. 2009, tj. opožděně.

V první řadě je třeba uvést, že při posuzování námitek žalobkyně vznesených v průběhu řízení před správními orgány je nutné rozlišovat mezi námitkou *„narušení pohody bydlení“* a námitkou *„snížení tržní hodnoty nemovitosti“*. Jde o dvě samostatné námitky, které může účastník stavebního řízení vznést, přičemž platí, že k snížení tržní hodnoty příslušné nemovitosti může dojít mimo jiné z důvodu narušení pohody bydlení. Proto je vhodné námitku snížení tržní hodnoty zkontrolovat nezávisle na pohodě bydlení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007 – 104).

Stavební úřad, stěžovatel i žalobkyně pro tyto dvě rozdílné námitky ve svých rozhodnutích používají různá označení (např. hovoří o znehodnocení nemovitosti, zásahu do pokojného stavu), je proto nezbytné před dalším výkladem ujasnit obsah a význam uvedených

pokračování

pojmu, což je také nutné pro posouzení zásadní otázky, zda žalobkyně uplatnila námitku „*snížení tržní hodnoty nemovitosti*“ včas.

Pobodu bydlení zmiňovala vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na umístování staveb a na jejich vzájemné odstupy (§ 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 vyhlášky), a rozumí se jí „*souborní činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; poboda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pobody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souborní činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Nejvyšší správní soud (...) nicméně podotýká, že správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě poboda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pobodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pobodu bydlení nerybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 16, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS). Stěžovatel se tedy mylí, jestliže se domnívá, že hodnocení této námítky závisí na „*subjektivních pocitech*“, neboť zde chybí objektivní kritéria pro posouzení této námítky.

Snížením tržní hodnoty nemovitosti se pak rozumí, jako již sám název napovídá, snížení ceny nemovitosti, za kterou je prodejná v daném místě a čase (jinými slovy znehodnocení nemovitosti).

Na projednávanou věc je dle názoru zdejšího soudu aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, vycházející z unesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaného pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Není přitom rozhodné, že v citovaném rozsudku bylo předmětem soudního přezkumu územní rozhodnutí o umístění stavby, zatímco v nyní projednávaném případě se jedná o rozhodnutí o povolení stavby. V rámci územního řízení – a stejně tak i v rámci stavebního řízení či řízení o povolení stavby – je sice „*stavební úřad oprávněn a povinen posoudit námitku snížení tržní ceny sousedních nemovitostí, avšak činí tak jen z pozice nástrojů stavebního zákona, tedy zejména z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 56/2011 - 133). Názor stěžovatele, že pro posouzení námítky snížení tržní hodnoty nemovitosti není odborně způsobilý, tedy není správný a zdejší soud nemá důvod se od závěrů, které jsou vyjádřeny již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007 - 104, odchýlit.

Nejvyšší správní soud nemá na základě výše uvedeného pochyb o včasné uplatnění námítky snížení tržní hodnoty nemovitosti žalobkyně již s ohledem na obsah protokolu ze dne 1. 3. 2007, neboť z použití termínu „*snížení tržní hodnoty bydlení*“ žalobkyní ani nic jiného dovodit nelze. Ostatně ani stavební úřad neměl o výkladu tohoto pojmu bezprostředně po tomto ústním jednání pochybnosti, neboť rozhodnutím ze dne 7. 3. 2007 řízení přerušoval ze dvou důvodů, a to z důvodu námitek „*znehodnocení sousedních nemovitostí a k zásahu do pokojného stavu*“, tedy jinými slovy řečeno mimo jiné z důvodu námítky snížení tržní hodnoty nemovitostí (znehodnocení sousedních nemovitostí). Tuto námitku přitom žalobkyně v průběhu celého řízení zdůvodňovala možnými imisemi (rušení hlukem, pachem, vibracemi apod.). V tomto směru je tedy třeba závěry krajského soudu mírně korigovat, neboť tato námitka byla výslovně uplatněna včas, a nikoli až v podání doručeném stavebnímu úřadu dne 6. 1. 2009. Uvedené však nemá jinak vliv na správnost závěru krajského soudu o včasné uplatnění předmětné námítky.

Krajský soud v této souvislosti správně podotkl, že není přílehlavý poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 - 111, na který stěžovatel poukazuje i v kasační stížnosti, neboť jeho předmětem bylo posouzení otázky odlišné, a to účastenství ve stavebním řízení.

Namítá-li proto stěžovatel, že námitku snížení tržní hodnoty své nemovitosti uplatnila žalobkyně ve smyslu § 61 odst. 1 starého stavebního zákona opožděně, není tato námitka důvodná.

V. Závěr

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel byl se svou kasační stížností neúspěšný, proto vůči němu vzniklo žalobkyni, která byla v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátkou Mgr. Nadeždou Priečinskou, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady představuje odměna za zastoupení advokátem ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, v paušální náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a v náhradě za daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč, tj. celkem 4114 Kč.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení V. J. bylo o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť jmenovanému soud v řízení o kasační stížnosti neuložil žádnou povinnost a V. J. ani nepodal návrh na přiznání náhrady dalších nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 27. listopadu 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu